

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑἘνταῦθα 1/2 μετζιτιέ.
Ἐν τῷ ἔξωτερικῷ 3 φράγκα.Σὺ δὲ λάλει ἂ πρέπει τῇ
ὕγλαινούση διδασκαλίᾳ.

(Παῦλος).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ἐντὸς τοῦ κατὰ τὴν Μεγάλην Ὀδὸν
Γαλατᾶ (Γολτσαϊλᾶρ-τζαττεσῆ) Γρα-
φείου τῶν ἐκδοτῶν τῆς Ἱστορίας τοῦ
«Ρωσσοτουρκικοῦ πολέμου» ἀρ. 278.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΚΤΟΣ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ ΤΟΥ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΘΝ, ἀναγνώστα, ἐντὸς κλωβίου ταχύπτερόν τινα χελιδόνα, καὶ εἶπε πρὸς αὐτήν: «Ὡραῖον πτηνόν, θέλω σοὶ δῶσει ἐν ἀφρονίᾳ τὴν τροφήν τὴν ὁποίαν ἀγαπᾶς, τὸ διαυγὲς ὕδωρ τῶν πηγῶν καὶ τὴν βιλσαμῶδη εὐωδίαν τῶν δασῶν, ἧτις ἐπιψαύει τὰς πτέρυγάς σου. Θέλω, ὦ κόρη τῶν αἰθέρων, χρυσῶσει τὰς κιγκλίδας τῆς φυλακῆς σου καὶ θέλω ἐνώσει εἰς τὸ θελκτικόν τοῦτο οἶκημα ὅλας τὰς τέρψεις, τὰς ὁποίας μετὰ κόπων ζητεῖς εἰς τὰς περιπετείας τῆς πλανητικῆς σου ζωῆς· χελιδὼν ἀγαπητῆ, συγκατάνευσον, καὶ θέλεις ἰδεῖ πόσον θάῃσαι εὐτυχῆς».

« Οἶμοι! θ' ἀποκριθῆ ἡ χελιδὼν· ἐὰν μὲ θέσης ἐντὸς τοῦ κλωβίου, ἐὰν δὲν δύναμαι νὰ ἀποτρέψω τὸ δυστύχημα τοῦτο, θ' ἀποδεχθῶ, ἔλλείψει καλλιτέρας τύχης, τὰς μετὰ κεκλεισμένης θύρας εὐεργεσίας σου, ἀλλὰ μὲ μίαν συμφωνίαν ὅμως, συμφωνίαν ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ζήσω· νὰ μὴ καλύψης ἔμπροσθέν μου τοὺς ἀπεράντους ὀρίζοντας τοὺς ὁποίους ἀγαπῶ, ὥστε ἀναρριχωμένη ἐπὶ τῶν χρυσῶν συρμάτων τοῦ κλωβίου μου νὰ δύναμαι νὰ ἐλπίζω ὅτι θέλω τὰς θραύσει μίαν ἡμέραν, ὅπως ἀναλάβω τὴν πτησίν μου πρὸς τὰς ἐκτάσεις τοῦ φωτός καὶ τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ διὰ τὰς ὁποίας ἐγεννήθην».

Τὴν ἀπάντησιν ταύτην τῆς χελιδόνος ἀποτείνει ὁ ἄνθρωπος πρὸς πάντα τὰ συστήματα ἐκεῖνα, ἅτινα θέλουσι νὰ περικλείσωσιν

αὐτὸν ἐν τῷ στενῷ κλωβῷ τῶν πραγματικότητων· ἅτινα ὅπως καταπνίξωσι τὰς ἀπαύστους ἐμπνεύσεις αἰτινες φέρουσιν αὐτὸν πολὺ περαιτέρω, προτρέπουσιν αὐτὸν νὰ εὐχαριστήται ἐκ τῶν πρὸ τῶν ποδῶν του γηίνων τέρψεων τῶν ὁποίων τὴν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀπόκτησιν θεωροῦσιν ὡς τὸν μόνον σκοπὸν ὃν ὀφείλει τις νὰ ἐπιδιώκη.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἐκ τῶν μυχιαιτάτων τῆς ψυχῆς ἐξερχομένη ἐξηγεῖ κάλλιστα τὴν ἐπιτυχίαν καὶ παραδοχὴν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων πάντων τῶν θρησκευμάτων, καὶ αὐτῶν τῶν χειρίστων, καὶ ἀποκαλύπτει, ἐν ὄλῃ αὐτοῦ τῇ ὀραϊότητι τὸν ἀνθρώπινον προορισμόν. Οὐδόλως ἐννοοῦμεν βεβαίως ὅτι ἡ πρόδοσις καὶ τελειοποίησις τῆς ἐπιγείου ζωῆς δὲν πρέπει νὰ ἐπασχολῆ ἀπαύστως τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ δι' ὁποιασδήποτε λαμπρότητος καὶ ἂν καλλύνη τὴν κατοικίαν αὐτοῦ ἐδῶ κάτω, δὲν θέλει παύσει ἔτι μᾶλλον ἀποβλέπων πέραν τοῦ πεπερασμένου τούτου ὀρίζοντος. Μόνος ὁ ἄνθρωπος μετὰξὺ τῶν ὄντων τῶν κατοικούντων τὸν πλανήτην αὐτοῦ συγκινεῖται διὰ τὸ μυστηριῶδες ἄγνωστον ὅπερ ὁ πέπλος τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος κρύπτει ἀπὸ τῶν βλεμμάτων του· αὐτὸς μόνος θέλει νὰ μάθῃ πόθεν ἔρχεται καὶ ποῦ πορεύεται ἐκτὸς τοῦ στενοῦ κύκλου τῆς ζωῆς ταύτης, κατὰ τοῦ ὁποίου προσκρούουσιν ὡς κατὰ τῶν τοίχων φυλακῆς τὰ εὐρέα πτερὰ τοῦ πνεύματός του.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἀπλοῦν προῖον τῆς φύσεως· εἰς μάτην προσπαθεῖ ἐνίοτε νὰ τα-

πεινώση ἑαυτὸν ζητῶν τὴν ἐξήγησιν τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ ὑπάρξεως εἰς τελειοποίησιν τινα τῆς ὕλης· εἶναι μείζων τούτου καὶ ἀνώτερος ὡς ἐκ τῶν θείων ἀκτίνων αἵτινες εἰσδύουσιν ἐν τῇ καρδίᾳ του, ἐν τῇ συνειδήσει καὶ τῷ λογικῷ αὐτοῦ· καὶ ὅταν ἡ διάνοια ὑψοῦται ἀπὸ τῆς φύσεως εἰς τὸν ἀνθρώπου οἰκτρῶς καταπίπτει ἐὰν ἡ ὁρμὴ δὲν φέρῃ αὐτὴν μέχρι τοῦ ΘΕΟΥ.

ΜΙΚΡΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ.

Ἐπάρχουσι πολλοὶ οἵτινες οὐδεμίαν δίδουσι σημασίαν εἰς μικρά τινα πράγματα φοβούμενοι μὴ φανῶσι μικρολόγοι, ἀμελοῦσι δὲ τὰ μηδαμινὰ ὅπως δεῖξωσι ἤθηεν ἀνωτέραν περίσκεψιν καὶ ἀγγίνοιαν. Ἐν τούτοις, πολλὰ τῶν μηδαμινῶν λεγομένων πραγμάτων οὐδόλως εἰσὶ τοιαῦτα, ἀλλ' ὡς δυνάμενα νὰ ἔχωσιν ἀξιοσημειώτους συννεπείας εἰσὶν ἄξια πάσης προσοχῆς. Ὁ γνωρίζων ὅτι ὀφείλει εὐλαχρινῶς νὰ προσπαθῇ ὅπως πάντοτε εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν πλησίον αὐτοῦ συντελῇ, θέλει θεωρήσει καὶ τὰ μικρὰ πρὸς αὐτοὺς καθήκοντα καὶ τὰς μικρὰς ὑποχρεώσεις καὶ μερίμνας ὡς μέρος τοῦ ἐπιβαλλομένου αὐτῷ ἔργου τῆς ἀγάπης ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

* *

Α'. ΜΙΚΡΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ.

Ἡ τακτικὴ ἐκπλήρωσις τῶν μικρῶν ἡμῶν καθήκοντων ἀπαιτεῖ περισσότεραν προσοχὴν καὶ φροντίδα παρ' ὅσην ὑποθέτομεν ἐκ πρώτης ὕψους· παρ' ἡμῖν μάλιστα οὐδὲ τοῦ κόπου ἄξιον θεωρεῖται τὸ νὰ ἐπασχολώμεθα εἰς τόσῳ ἀσήμαντα πράγματα. Ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ἀπρονοησία ὑπερισχύει, τὰ μικρὰ καθήκοντα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον παραμελοῦνται καὶ δὲν βραδύνει ν' ἀναφανῇ τὸ δυσάρεστον ἀποτέλεσμα ἐν τῷ βίῳ καὶ τῇ διαγωγῇ ἡμῶν, ὅσῳ καὶ ἂν πιστεύωμεν ὅτι βαδίζομεν ἐν τῇ προόδῳ καὶ τῷ πολιτισμῷ.

Δὲν δύναται βεβαίως νὰ συγκαταλεχθῇ μεταξὺ τῶν μικρῶν καθήκοντων ἡ τάξις καὶ ἡ ἀκρίβεια ἧτις εἰς πάσας τὰς περιστάσεις τοῦ βίου εἶναι ἀνεκτίμητος. Ἀλλ' ἂς εἴπωμεν ὅτι μεγάλως καὶ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν μικρῶν τούτων καθήκοντων συντελεῖ ἡ ἐν καταλλήλῳ χρόνῳ ἐκτέλεσις καὶ ἐν οἰκείῳ καὶ ὠρισμένῳ τόπῳ τήρησις παντὸς πράγματος.

Ἡ συνήθεια τοῦ ἐγείρεσθαι ἐνωρὶς οὐχὶ μόνον ὑπὸ ὑγιεινὴν ἔποψιν εἶναι ὠφελιμωτάτη, ἀλλὰ καὶ σπουδαῖον χρόνον κερδαίνομεν δι' αὐτῆς, οὕτως ἄλ-

λως τε καὶ πηγῆς εὐθυμίας καὶ γαλήνης καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Καὶ περὶ τῶν καθήκοντων τῆς καλῆς οἰκοδομητικῆς προκειμένου, ὅπως ἐκτελεῖ αὐτὰ κανονικῶς καὶ ἐν τάξει ὀφείλει νὰ ἐγείρηται ὅσον τὸ δυνατὸν ἐνωρὶς. Μικρὰ ἀγγίνοια ἀρκεῖ ὅπως προῖδῃ ἀμέσως τὰς ἀνάγκας τῆς ἡμέρας καὶ ὡτῆ ἐκ τῶν προτέρων τὰς ἀπαιτούμενας διατάγας αἵτινες θέτουσιν εἰς κίνησιν ὅλον τὸ σύστημα τῆς καλῶς διοργανωμένης οἰκιακῆς μηχανῆς. Οὕτω δὲ ἡ ἀπώλεια τοῦ χρόνου εἶναι πολὺ μικροτέρα παρ' ὅσον δύναται νὰ φαντασθῶσιν αἱ ἀσκόπως καὶ κατὰ τύχην ἐργαζόμενοι οἰκοδόμοι, αἵτινες χρονοτριβοῦσι πολλακίς πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν χασμάτων, ἅτινα ἄλλως ἠδύναντο νὰ προλάβωσι.

Τὸν ἀξιόλογον χαρακτήρα πολλῶν διακρίνομεν οὐχὶ μόνον ἐκ τῆς ἀκριβείας καὶ τάξεως ἧτις ἐπικρατεῖ παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ ἐκ τινος ἰδιαίτερου χαρακτηριστικοῦ μαρτυροῦντος τὴν καλαισθησίαν αὐτῶν καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα διακρινόμενου. Εἰς τὰ μικρὰ δὲ καθήκοντα δέον νὰ συγκατατάξωμεν καὶ τὸ νὰ τηρῶμεν τὸ ἐνδιαίτημα ἡμῶν οὐ μόνον καλῶς ἠντιπροσώπων ἀλλὰ καὶ ὅσον τὸ δυνατὸν εὐπρεπές. Οἱ θεωροῦντες τὴν φροντίδα ταύτην ἀναξίαν ἐχυτῶν, στερούμενοι πιθανῶς τοῦ αἰσθηματός τοῦ καλοῦ δὲν δίδωσι σημασίαν εἰς τοιαῦτα λεπτότητας αἵτινες οὐχ ἥττον ἀποκαθιστῶσι πανταχοῦ τὴν τελειότητα.

Ὄφειλομεν νὰ ἀποφεύγωμεν πᾶσαν μέχρι τῶν χειλέων ἡμῶν ἐρχομένην τραχείαν ἢ δηκτικὴν φράσιν, ὅσῳ καὶ ἂν μᾶς φαίνεται εὐρυῆς καὶ ἀνξία τοῦ ἀπέναντι ἡμῶν· νὰ ἔχωμεν δὲ πάντοτε ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ κακὸς ἀστεῖσμός ἐστὶν τὸ δηλητήριο τῆς φιλίας. Νὰ ἤμεθα πάντοτε εὐδιάθετοι ἐὰν οὐδένα σπουδαῖον λόγον ἀθυμίας καὶ θλίψεως ἔχωμεν. Ἡ ἰσρότης εἶναι ὡς εὐώδης πρωϊνὴ αὔρα, ὡς ἡ ἀκτίς ἐκείνη τοῦ ἡλίου, ἄνευ τῆς ὀπίας ἡ ὠραιότερα τοποθεσία στερεῖται τοῦ οὐσιωδέστερου αὐτῆς θελήτηρου.

Ὄφειλομεν εὐάρεστος πάντοτε καὶ μετὰ χάριτος ν' ἀποδεχώμεθα οἰανδήποτε προσφερομένην ἡμῖν ἐκδούλευσιν ἢ περιποίησιν· νὰ ἐπιδοκιμάζωμεν φιλαγάθως πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐκτιμῶμεν, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ νὰ ποιῶμεν εἰς τοὺς ἄλλους ὅ,τι θέλομεν ἵνα ποιῶσιν αὐτοὶ πρὸς ἡμᾶς, παρέρχοντες ἡμᾶς αὐτοὺς καλὸν παράδειγμα ἀπέναντι χαλεποῦ χαρακτῆρος ἀπειτηνικοῦ καὶ δυσχεραίνοντος, ὑπὸ τὴν κακὴν αὐτῶν ὄψιν πάντοτε τὰ πάντα θεωροῦντος καὶ μηδέποτε δυναμένου ν' ἀποκαλύψῃ τὴν καλὴν αὐτῶν μορφήν τὴν χαρίεσσαν καὶ εὐάρεστον.

Ἐπεταὶ συνέχεια.

ΤΙ ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΜΑΣ ΔΙΔΑΞΗ· ΕΝ ΑΝΘΟΣ.

Πολλὰ καὶ καλὰ μαθήματα καὶ ὑψηλὰς ἰδέας καὶ ἐμπνεύσεις λαμβάνομεν ἐὰν ἐν βλέμμα ἐπὶ τὴν ἀναγεννωμένην φύσιν καὶ ὅλον τὸν περὶ ἡμᾶς κόσμον ρίψωμεν, ἀλλὰ καὶ ἐν μόνον φυτὸν τῆς τῆν ἑαρινὴν αὐτῆς στολὴν περιβεβλημένης γῆς, καὶ ἐν ἄνθος τῆς ἀνοίξεως, καὶ ἐν κρίνον τοῦ ἀγροῦ, πολλὰ δύναται καὶ καλὰ καὶ ὠφέλιμα νὰ μᾶς διδάξῃ.

Τῷ ὄντι, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται καὶ φίλοι ἀναγνώστρια, δέφατε ἀπὸ τῶν ἀγρῶν ἐν κρίνον ἢ ἐκ τοῦ κήπου σας ἐν ἄνθος θαλερὸν, καὶ ζητήσατε νὰ μάθητε παρ' αὐτοῦ ὅτι δύναται νὰ σᾶς διδάξῃ· καὶ ἐὰν γνωρίζετε τὴν γλώσσάν του, περὶ οὗ δὲν ἀμφισβῶ, πολλὰ ὠραία παρ' αὐτοῦ θὰ ἀκούσῃτε. Ἐν πρώτοις θέλει σᾶς εἰπεῖ: «— Φίλοι, ὑπάρχει Θεός· εἰμὶ ἀποτέλεσμα καὶ ἔχω αἰτίαν καὶ ἡ αἰτία αὕτη εἶναι ὁ Θεός· ἐὰν βλέπῃς ὅτι ἐγεννήθη ἐκ τῆς ρίζης, ἢ δὲ ρίζα ἐκ τοῦ σπέρματος καὶ τὸ σπέρμα πάλιν ἐξ ἄνθους καὶ τοῦτο ἐξ ἄλλου, μὴ νομίσητε ὅτι εἶμαι αἰώνιον διότι τὸ αἰώνιον εἶναι ἀναλλοίωτον ἐνῷ ἐγὼ εἶμαι εὐμετάβλητον· ἐὰν ἡ καταγωγὴ μου ἀνέρχεται εἰς σειρὸν ἄλλων ἀνθῶν, ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀλύσεως ταύτης, τὸν πρῶτον αὐτῆς κρίνον κρατεῖ ὁ Θεός. Ὁ δὲ Θεός ἐστὶν Θεὸς προσωπικός· διότι, θεωρήσατε τὴν συμμετρίαν μου, τὴν ἀναλογίαν, τὴν ἀρμονίαν καὶ τὸν συνδυασμὸν τῶν χρωμάτων, ἴδετε τὸ κάλλος μου καὶ θέλετε ἀναγνωρίσει ἐν ἐμοὶ σχέδιον· ἢ δὲ ἰδέα τοῦ σχεδίου ὑποθέτει πρόσωπον νοητικὸν καὶ οὐχὶ τυφλὴν καὶ ἄσκοπον καὶ τυχαίαν δύναμιν. Ἀλλὰ δύνασθε, φίλοι, νὰ κατασκευάσητε ἐν ἄνθος· ἐχῆτε τὴν πρὸς τοῦτο ἰκανότητα; Οὐχὶ βεβαίως· ὅθεν ἀναγνωρίζετε ἐν ἐμοὶ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐὰν ἐμβλέψῃτε εἰς ὅλα αὐτοῦ τὰ ἔργα ἀναγνωρίζετε τὴν παντοδυναμίαν του. Καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄκραν αὐτοῦ ἀγαθότητα παρ' ἐμοῦ δύνασθε νὰ μάθητε, θεωροῦντες ὅπως εὐεργετικὰς δι' ὑμᾶς ἰδιότητας μοὶ ἐχάρισε· ἡ εὐωδία μου ἢ γλυκεῖα ἀναζωογονεῖ τὸν λειψθυμοῦντα, ὁ χυμὸς δίδει ὑγείαν εἰς τὸν ἀσθενοῦντα ἢ τὴν ἀναψυχὴν εἰς τὸν ἀποκεκμηκῶτα, καὶ ἡ ὄψις μου τοσοῦτον συγκινεῖ τὰς εὐαισθητοὺς καρδίας. Ρίψατε δὲ τὸ βλέμμα εἰς τὰ χλοάζοντα πεδία καὶ θέλετε ἰδεῖ πόσον εὐάρεστος ἀναπαύεται ἡ θρασις ὑμῶν ἐπὶ τοῦ πρασίνου τῆς χλόης, ἄνευ τῆς ὀπίας οὐδόλως θὰ ἡγαπάτε τὴν ἐξοχὴν, καὶ κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς ὀπίας προφυλάσσετε τοὺς τυχὸν ἀσθενεῖς ὑμῶν ὀφθαλμοὺς διὰ διόπτρων τῆς χλόης τὴν ἀναπαυτικὴν ἐχόντων χροιάν.»

Τοιοῦτο τὸ πρῶτον τοῦ ἄνθους μάθημα. Ἀλλὰ καὶ πόσα ὑπάρχουσιν ἐτι. Μᾶς διδάσκει τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀκρίβειαν· διότι δὲν ἀυξάνει, οὐδ' ἀνθεῖ ἀτάκτως καὶ ἀορίστως, οὐδ' ἐπὶ τῆς μορφῆς καὶ τοῦ σχήματος αὐτοῦ βλέπομεν τὸ ἄτακτον καὶ ἀκανόνιστον, οὐδὲ ἔχει τι ἐλλειπὲς ἢ τι περιττὸν καὶ ἀνωφελές.

Παρέχει ἡμῖν τὴν εἰκόνα τῆς ἀγνότητος καὶ μᾶς διδάσκει τὴν ἀξίαν αὐτῆς· διότι, καθὼς ἐὰν κακόζηλος χεῖρ συμπίεση ἀγνὸν ἀμόλυντον ἄνθος, οὐδενὸς ἔργατος ἰκανότης, οὐδενὸς καλλιτέχνου ἐπιτηδειότης δύναται τὴν καταστραφεῖσαν αὐτοῦ ἀγνότητα νὰ ἐπαναφέρῃ, οὔτε καὶ τὴν ἀπαξ διαφθαρεῖσαν τῆς ψυχῆς ἀγνότητα δὲν ὑπάρχει δύναμις ν' ἀποκαταστήσῃ, καὶ ἂν ὑπάρχῃ δὲν εἶναι ἀνθρώπινη ἀλλ' οὐράνιος. Ἐτι δὲ καθὼς ἀπὸ τῆς καρδίας τοῦ φυτοῦ ἢ καλλονῆ τοῦ ἄνθους, οὕτω καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν καρδίαν ἡμῶν, ὥστε ἐκ ταύτης ἐπὶ τὴν ἐξωτερικὴν ἡμῶν μορφήν νὰ διαχέωνται αἱ ἀκτίνες τοῦ ἐσωτερικοῦ φωτός.

Ἐπὶ τέλος δὲ διδασκόμεθα ὑπὸ τοῦ ἄνθους, καθὼς αὐτὸ διὰ τῆς θαυμασίας καλλονῆς του κηρύττει καὶ δοξάζει τὸν Ἰψιστον, καὶ ἡμεῖς ὡσάυτως διὰ τῆς ἡθικῆς καλλονῆς καὶ τῆς ἐναρέτου ἡμῶν διαγωγῆς νὰ καθιστῶμεν δοξαστὸν τὸ ὄνομα αὐτοῦ· καθὼς αὐτὸ τοσοῦτων εὐεργετημάτων πάροχον γίνεταί, οὔτω καὶ ἡμεῖς νὰ εὐεργετῶμεν πανταχοῦ καὶ πάντοτε τοὺς πάσχοντας καὶ ἀτυχοῦντας· καθὼς τέλος τοσαῦτα τὸ ἄνθος δίδει μαθήματα καὶ τοιαῦτα ἐμπνέει αἰσθημάτων, παρομοίως καὶ ἡμεῖς μὴ παύομεν προτρέποντες πάντοτε εἰς τὸ ἀγαθὸν καὶ μεταδίδοντες μετ' ἀκραίφνου ἀγάπης πᾶσαν θείαν ἀλήθειαν.

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΖΟΥΛΟΥ.

Οἱ Ζουλοῦ, ὁ μετὰ τῶν ὀπίων πόλεμος τῶν Ἀγγλῶν διαρκεῖ ἐτι, κατοικοῦσιν ὠραίαν καὶ εὐφορον χώραν κατὰ τὴν Εὐέλπιδαν ἄκραν τῆς Ἀφρικῆς, ἐνθα δύο θερισμοὺς κατ' ἔτος ἀπολαμβάνουσι, καὶ ἀρκεῖ νὰ ξέσωσι μόνον τὸ ἔδαφος καὶ σπεῖρωσιν, ὅπως ἐξασφαλίσωσιν ἑαυτοῖς ἀφθονον συγκομιδὴν τῶν ἀπὸ τῆς γῆς τροφίμων. Ἐχουσι δὲ πλουσίας βοσκὰς, καὶ αἱ κοιλιάδες καὶ τὰ δάση εἰσὶ πλήρη ἀντιλοπῶν, κάπρων καὶ ἄλλων ζώων, ὥστε οὐδόλως στεροῦνται καὶ τῆς τροφῆς τῶν κρεάτων. Ἀγαπῶσιν ὑπερβολικῶς τὸν ζυθον, ὅστις κατ' ἴδιον τρόπον ὑπ' αὐτῶν κατασκευαζόμενος δὲν εἶναι τόσῳ σφοδρὸν μεθυστικόν, ἀλλὰ τοσοῦτον πίνουσι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ὥστε εὐκόλως καταλαμβάνει αὐτοὺς ἡ νύξ κερθαρὴς καὶ νυσταλέους. Αἱ γυναῖκες ἐκτελοῦσι πᾶσαν ἐρ-



γασίαν εκτός μόνον τῆς καλλιέργειας τῶν ἀγρῶν τοῦ βασιλέως ὅπερ πράττουσιν οἱ ἄνδρες συνερχόμενοι κατὰ τὸ ἔαρ ἐπὶ τούτῳ περὶ τὴν βασιλικὴν κατοικίαν. Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἔργον τι ἀπαγορευόμενον εἰς τὰς γυναῖκας ἐπὶ ποινῇ θανάτου, νὰ ἀμέλγῃσι δηλ. τὰς δαμάλεις, ὅπερ ἐκτελοῦσιν οἱ ἄνδρες ἢ οἱ παῖδες.

Οἱ Ζουλοῦ εἰσὶ λαὸς λίαν δεισιδαίμων, πιστευόντων μάλιστα εἰς σημεῖα καὶ οἰωνοὺς καὶ εἰς τὰ ὄνειρα. Αἱ περὶ Θεοῦ ἰδέαι αὐτῶν εἰσὶ λίαν ἀμυδραὶ περιοριζόμεναι εἰς παράδοσιν τινα καθ' ἣν ὁ « μέγιστος πάντων » παρήγαγεν ἐν ἀρχῇ τὸ ἔθνος αὐτῶν « ἐκ τῶν καλάμων ». Οἱ Ἄγγλοι ἱεραπό-

στολοι δὲν εἶχον ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον εἰς τὴν χώραν αὐτῶν, διότι ὁ βασιλεὺς Σετιβάγγο ἐφρόνει πάντοτε ὅτι ἐὰν ἐδέχετο αὐτοὺς μετ' οὐ πολὺ ἤθελον ἀκολουθῆσαι καὶ ἔνοπλοι ἄνδρες καὶ κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἐκφροσιν αἰτήθην τὸν καταφάγειν. Τούτου ἕνεκα ἐφρόντισε νὰ καταρτίσῃ στρατὸν ἐκ 40,000 ἀνδρῶν ρωμαλέων καὶ καλῶς παρεσκευασμένων. Τὰ τάγματα αὐτῶν συνιστάμενα ἐξ ἀνδρῶν τῆς αὐτῆς σχεδὸν ἡλικίας διακρίνονται ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἐκ τοῦ διαφόρου ὀπλισμοῦ καὶ ἐκ τοῦ χρώματος τῆς ἀσπίδος. Ἡ προκειμένη εἰκὼν ποριστᾶ στρατιώτας ἐνὸς τῶν ποικίλων τούτων ταγμάτων.

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΙΟΙ ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ.

Ἡ ἀπέναντι εἰκὼν ποριστᾶ τὴν θήραν τῶν θαλασσιῶν ἐλεφάντων. Τὰ περίεργα ταῦτα ζῶα εἰ καὶ ἀναζητοῦσι τὴν τροφήν αὐτῶν ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης, ἀνέροχονται ὅμως ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ εἰς τὴν Ἰσηρὰν ἐξέρχονται ὅπως ἀναπνεύσωσι, καθότι ἔχοντα πνεύμονας ὡς οἱ τῶν χερσαίων ζώων, δὲν ἀναπνεύουσιν ὡς οἱ ἰχθύες ἐντὸς τοῦ ὕδατος. Ζῶσι δὲ καὶ ἐξ ἰχθύων καὶ ἐκ τῶν ὀστράκων ἅτινα ἐξωρῶνται ἀπὸ τοῦ βυ-

θοῦ τῆς θαλάσσης διὰ τῶν μακρῶν αὐτῶν χαυλιόδόντων. Τοὺς θαλασσίους τούτους ἐλέφαντας θηρεύουσι χάριν τοῦ λίπους αὐτῶν, ἀλλ' οὐχὶ ἄνευ κινδύνων, διότι μέγεθος βουβάλου ἔχοντες εἰσὶν ἰσχυροὶ καὶ πολλάκις διατρύπῃσι διὰ τῶν ὀδόντων τὴν λέμβον τῶν θηρευτῶν πολυάριθμοι κατ' αὐτῆς ἐπιπίπτοντες.



ΔΕΥΚΩΜΑ.

Ἄνευ τῆς ιδέας τοῦ Θεοῦ οἱ φιλόσοφοι δύνανται νὰ ἐξηγήσωσιν ἔτι τὰς ὠρελίμους ιδιότητες τῆς φύσεως, ἀλλ' οὐδεμίαν ἐκ τῶν καλλωνῶν αὐτῆς.

Γεωργία Σάνδη.

Πρέπει νὰ ἐννοῶμεν ἀρέτως τὸν ὀρθὸν λόγον ὅποταν παρουσιάζεται, νὰ εὐρίσκωμεν δὲ αὐτὸν ὠραῖον καὶ εἰς αὐτοῦ τοῦ μωροῦ τὸ στόμα.

St. Evrémonde.

Ἡ ζωὴ δὲν εἶναι ὄνειρον εἰμὴ κατὰ λάθος τοῦ ἀνθρώπου ὅστις δὲν ἀκούει τὸ ἐξυπνητήριον σήμαντρον.

De Feuchtersleben.

Ὁ παρασυρόμενος ὑπὸ τῆς ὀργῆς ἐκδικεῖται ἐφ' ἑαυτοῦ τὰ σφαλματα τῶν ἄλλων.

Ἐλθέτιος.

Ὁ ὀργιζόμενος διαφέρει τοῦ μαινομένου μόνον κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ παθήματος.

Κίτων ὁ πρεσβύτερος,

Ὁ φρόνιμος ἐλπίζει ὀλίγα καὶ οὐδέποτε ἀπελπίζεται.

Ἡ ὑπομονὴ εἶναι τὸ στήριγμα τῆς ἀδυναμίας· ἡ ἀπελπισία εἶναι ἡ καταστροφὴ τῆς δυνάμεως.

De Feuchtersleben.

Ἡ πολυτέλεια εἶναι τὸ μέτρον τοῦ ἀνοήτου δ' οὐ ἐλκύει πρὸς ἑαυτὸν τὰ βλήματα τοῦ μωροῦ.

Ἡ ἐπιτυχία ἐν τῷ βίῳ ἐξήρτηται ἐκ πλείστων πραγμάτων καὶ οὐχὶ ἐκ μόνης τῆς κοινωνικῆς θέσεως καὶ τῆς ἀνατροφῆς. Αὕτη ἐξήρτηται καὶ ἐκ τῆς δραστηριότητος, φιλοπονίας, δυνάμεως θελήσεως, καρτερίας καὶ ἐπιτηδειότητος.

Μαρκήσιος Χόρτιγκτων.

Ἐπὶ τὰ δαίπνα τῶν φίλων βραδέως πορεύου ἐπὶ δὲ τὰς ἀτυχίας ταχέως.

Χίλων.

Πάνσοφος ὄντως νόμος τῆς φύσεως εἶναι ὅτι πᾶν εὐγενὲς αἰσθημα καλλύνει τὴν ἀνθρωπίνην μορφὴν, πᾶν δὲ ταπεινὸν πάθος μεταβάλλει αὐτὴν εἰς κτηνώδη.

Σχίλλερ.

ΜΙΑ ΘΡΙΞ.

Μικραὶ αἰτίαι—μεγάλα ἀποτελέσματα. Ἴδου περὶ μιᾶς τριχὸς τί ἀναφέρει ἡ γαλλικὴ «Ἐφημερίς τῶν ἱατρικῶν γνώσεων»:

«Μικρὸν παιδίον ὑπέφερεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐκ σπασμῶν μᾶλλον ἢ ἤττον σπουδαίων ὅτινες ἐπανελαμβάνοντο συχνάκις χωρὶς νὰ φαίνεται ἄλλως ἀλλοιούμενη ἡ ὑγεία του. Ἐξήντησαν ὅλα τὰ μέσα πρὸς θεραπείαν ὅτε κατὰ τύχην παρετήρησαν μεταξὺ τῶν δύο κοπτήρων τοῦ παιδίου ὀδόντων τὸ ἄκρον τριχὸς τὴν ὁποίαν ἐξέβαλον ἐχρυσαν ἡμίσειος μέτρον μῆκος καὶ παρετήρησαν ὅτι διήρχετο ἐντὸς τοῦ αἰσθητοῦ ἀμα δὲ ἀρθείσης τῆς τριχὸς ἔπαυσε πᾶσα ἐνόχλησις.»

Μητέρες! πόσαι ἠθικαὶ ὀδύνας, ἀποτελέσματα ἀσημάντων αἰτίων, δύνανται νὰ προληφθῶσι καὶ ἀποτραπῶσι ἀπὸ τῶν τέκνων σας διὰ τῆς φιλοστόργου ὑμῶν ἐπαγρυπνήσεως!

ΟΙ ΥΔΑΤΜΟΙ.

Οἱ ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ ὑδατμοὶ εἰσι καλλίστη διαφανῆς καλύπτρα τῆς γῆς δυναμένη νὰ παραβληθῆ πρὸς τὰ βουρνούζια τῶν Ἀράβων. Ἀναστέλλουσιν ἐν μέρει τὰς ἠλιακὰς ἀκτῖνας ἐλαττοῦντες τὴν ἔντασιν τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ἐπενεργείας αὐτῶν. Ἄφ' ἐτέρου δὲ ἅμα κυπόμενον τοῦ ἡλίου ὑπὸ τῶν ὀριζόντων, κωλύουσι τὴν ὑπὸ τοῦ ἐδάφους ἀπαραγορηθεῖαν θερμότητα τοῦ νὰ διασκορπιθῆ ἐν τῷ διαστήματι, προφυλάττοντες οὕτω τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ὄντα ἀπὸ τοῦ ψύχους. Οἱ ὑδατμοὶ κρατοῦσι μὲν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν θερμότητα αὐτῆς, ἀλλὰ ἀφίνουσι τὴν ἠλιακὴν νὰ διέλθῃ μέχρις ἡμῶν, διότι αἱ ἀπὸ τῆς γῆς προερχόμεναι ἀφῆτοι θερμαντικαὶ ἀκτῖνες διαφέρουσι τῶν φωτεινῶν ὅτινες πηγάζουσιν ἀπὸ τοῦ ἡλίου· αἱ πρῶται δὲν δύνανται νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ τοῦ ὑδατμοῦ περικαλύμματός, ἐνῶ αἱ τελευταῖαι διαπερῶσιν αὐτὸ μὲ ὀλίγην ἀπώλειαν ἐντάσεως. Ὡς ἐκ τῆς θαυμασίας δὲ ταύτης ιδιότητος τῶν ἀτμῶν ἡ μέση θερμοκρασία τῆς γῆς εἶναι ὑψηλότερα ἐκείνης ἣν ἤθελεν ἔχει παρὰ τοῦ ἡλίου, ἂν δὲν ὑπῆρχον οἱ ὑδατμοί.

ΔΑΚΤΥΛΟΙ ΚΑΙ ΧΕΙΡ.

Οἱ δέκα τῶν ἀριθμῶν δάκτυλοι, οἱ τοῖς ἀνθρώποις πρῶτον εἰς ἀριθμητικὴν χρησιμεύσαντες, ἔδωκαν πάντως τὴν ἀρχὴν εἰς τὸ δεκαδικὸν σύστημα. Τὸ δὲ λιαν εὐκίνητον αὐτῶν, καὶ οἱ πολυπληθεῖς τῶν θέσεων συνδυασμοὶ κατέστησαν εὐχερῆ τὴν διὰ σημείων γλῶσσαν τῶν κωφάλων. Ἡ ἄκρα χεὶρ λιαν οὕσα εὐκίνητος καὶ εὐκαμπτος, σχηματίζει τὴν πυγμὴν δι' ἧς καὶ μόνης ἐξησκεῖτο τὸ δίκαιον ἄλλοτε. Πόσον δὲ ἀναγκαῖα ἡ ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν συνέργεια εἰς ὠρισμένας ἐργασίας ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τοῦ γνωμοκοῦ: «χεὶρ χεῖρα νίπτει δάκτυλός τε δάκτυλον».

ΜΕΛΕΤΑΙ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ.

ΑΙ ΡΙΖΑΙ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ 1.

Μὴ ὑπολάβωμεν δὲ τὴν ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν ριζῶν παρατηρούμενην ποικιλίαν ὡς τυχαίαν καὶ ἄσκοπον· αὕτη εἶναι ἀποτέλεσμα σχεδίου προδιαγεγραμμένου ἐν τοῖς βλέψεσι τῆς φύσεως. Ἡ σύστασις τοῦ ἐδάφους ποικίλει κατὰ τὰ διάφορα μέρη τῆς σφαιράς. Ἴνα δὲ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς εὐμοιρῶσι βλαστήσεως, καὶ ὅπως μὴδὲν αὐτῆς μέρος στερῆται τοῦ ἀμιμήτου τούτου στολισμοῦ, ἔπρεπε καὶ αἱ ρίζαι νὰ συμβιβάζονται μετὰ τῶν ποικιλιῶν τῆς συστάσεως τοῦ ἐδάφους. Ἐδῶ ἡ γῆ εἶναι σκληρὰ καὶ πετρώδης, στερεὰ ἢ ἐλαφρὰ, ἀμυγδαλῆς ἢ ἀργιλιώδης· ἐκεῖ ἐξηρὰ ἢ ὑγρὰ, ἀλλαχῶς εἶναι ἐκτεθειμένη εἰς τὴν θερμότητα τοῦ καυστικοῦ ἡλίου ἢ σαροῦται εἰς τὰ ὑψηλὰ ὑπὸ τῶν ὀρητικῶν ἀνέμων καὶ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν ρευμάτων· ἄλλοτε δὲ προφυλάσσεται ἀπὸ τῶν προσβολῶν τούτων τῆς ἀτμοσφαιράς ἐν τῷ βάθει τῶν κοιλάδων. Ἀπαιτοῦσι ρίζας σκληρὰς καὶ ἰνώδεις, διαχωριζομένας εἰς ἰσχυροὺς κλάδους καὶ πολυδιαίρετους εἰς τὰ ἄκρα, τὰ ἐν τοῖς ὄρεσιν αὐξάνοντα φυτὰ ἀναμέσον τῶν βράχων ἢ μεταξὺ τῶν πετρῶν, ὅπως ριζῶνται στερεῶς εἰς τὰς ρωγμὰς τῶν βράχων, καὶ ἰσχυρῶς κρατούμενα ἐπ' αὐτῶν περιφρονῶσι τὴν ὀρμὴν τῶν θυελλῶν καὶ τῶν καταιγίδων. Αἱ εὐθεῖαι κωνικαὶ καὶ μὴ διακλαδούμεναι ρίζαι εἰσι πρόσφοροι εἰς ἀπαλὴν καὶ ἐλαφρὰν γῆν, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς ἐδάφη συμπαγῆ ἀργιλιώδη καὶ ἀβαθῆ, ἐνθα εὐδοκιμοῦσι φυτὰ ἔχοντα ρίζας ὀριζόντως ἐκτεθειμένας εἰς ἀπόστασιν τινα ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας.

Αἱ παρατηρήσεις αὗται ἐνδιαφέρουσι τὰ μέγιστα τοὺς γεωπόνους, ὅτινες ὀφείλουσι πάντοτε καλῶς νὰ γνωρίζουσι τὴν φύσιν τοῦ ἐδάφους καὶ ἐκλέγωσι γαίας καταλλήλους εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν ριζῶν ἐκάστου φυτοῦ.

Δύο τροποποιήσεις δύνανται νὰ ὑποστῶσιν οἱ δύο ἀρχικοὶ τύποι τῶν ριζῶν περὶ ὧν προηγουμένως ἐγένετο λόγος. Ἐνίοτε βλέπομεν τὰς ρίζας μετασχηματιζομένας εἰς ὄγκους κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον μεγάλους, πλήρεις θρεπτικῆς οὐσίας, συντελοῦντας εἰς τὴν θρέψιν ἢ τὴν αὐξήσιν καὶ πολλαπλασάσιν τοῦ φυτοῦ. Παραδείγματα τοιούτων ριζῶν παρέχουσι τὰ Σατύρια (orchis), αἱ Ἄνεμόναι καὶ ἡ Δάλια· ὀνομάζουσι δὲ ἀντάς φυματσοειδεῖς ὅταν ὀμοιάζουσι τὰς τῆς Δάλιας (εἰκ. δ'), ἢ φυματσοειδεῖς ἰνώδης ὅταν ἔχουσι τὸ σχῆμα τῶν Σατυρίων αἰ-

τινες διαφέρουσι τῶν πρώτων μόνον καθ' ὅτι παραλλήλως πρὸς τὰς ὀγκώδεις ἐκφύονται καὶ λεπταὶ ἐπιμήκεις καὶ ἰνώδεις ρίζαι ὡς παρατηρεῖται ἐν τοῖς σατυρίοις.

Αἱ τοιαῦται ὀγκώδεις ρίζαι χρησιμεύουσιν ὡς πιθῆκαι θρεπτικῆς ὕλης συνισταμένης πρὸ πάντων ἐξ ἀμύλου ὅπερ συντελεῖ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ φυτοῦ κατὰ τινα περίοδον τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ.

Τὰ πλεῖστα τῶν φυτῶν τρέφονται κυρίως διὰ τῶν ριζῶν· ἐκ τούτου δὲ συμπεραίνομεν ὅτι ὁ ὄγκος τῶν ριζῶν εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ στελέχους καὶ τῶν κλάδων τοῦ φυτοῦ. Τοῦτο ἐν γένει ἀληθεῖς διὰ τὰ φυτὰ τοῦ αὐτοῦ εἶδους· ὅσῳ λόγου χάριν πολυαριθμότεροι εἰσιν οἱ κλάδοι ὄρου ὅς τινος, τόσῳ ἀφθονώτεροι εἰσι καὶ αἱ ρίζαι αὐτῆς· ἔτι δὲ, αἱ μεγαλείτεροι ρίζαι ἀνταποκρίνονται εἰς τοὺς ἰσχυροτέρους κλάδους. Δὲν παρατηροῦμεν ὅμως τὸ τοιοῦτον καὶ μεταβαίνοντες ἀφ' ἐνός εἰς ἄλλο φυτικὸν εἶδος· εἰς τοὺς φοίνικας π. χ., καὶ τὰς πεύκας εὐρίσκομεν παραδόξως ρίζας οὐδόλως ἀνταποκρινόμενας πρὸς τὸ μέγεθος αὐτῶν ὕψος, ἐνῶ ἄλλα τινα φυτὰ, ὡς ἡ λεγομένη μηδικὴ ἢ πὸ α, ἔχουσιν ὑπερμεγέθεις ρίζας συγκριτικῶς πρὸς τὰς μικρὰς διαστάσεις τοῦ στελέχους αὐτῶν.

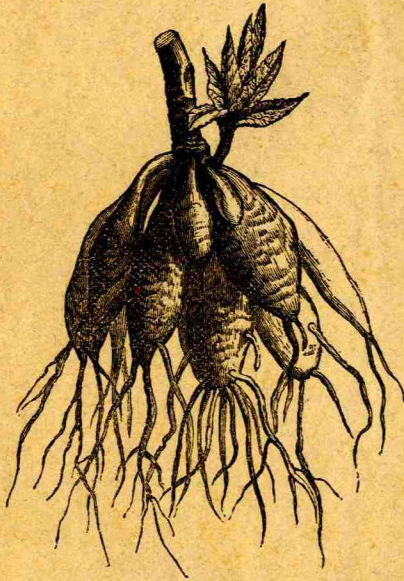
Ἐὰν αἱ ρίζαι δὲν παρουσιάζωσιν εἰς τὰς διακλαδώσεις τὴν κανονικὴν καὶ σταθερὰν διάταξιν ἥτις παρατηρεῖται εἰς τὰ φύλλα καὶ τοὺς κλάδους, τοῦτο συμβαίνει διότι εἰς τοὺς κόλπους τῆς γῆς αἱ ρίζαι πλείοτερα εὐρίσκουσιν ἐμπόδια ἢ ἐν τῷ ἄερι οἱ κλάδοι καὶ τὰ φύλλα, ἅτινα αὐξάνουσιν ἐλευθέρως καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Τῶν ριζῶν ἢ ἀνάπτυξις κατὰ τε τὸ μῆκος καὶ τὸ πᾶχος παρενοχλεῖται διαφοροτρόπως· ἀναγκάζονται νὰ ἐποστρέφονται τῆς φυσικῆς αὐτῶν διευθύνσεως, νὰ συσπειρῶνται ἢ νὰ ὑπερπηδῶσι τὰ ἐμπόδια ἅτινα παρουσιάζονται ὡς ἐκ τῆς ἀνίσου σκληρότητος τοῦ ἐδάφους, τῆς παρουσίας τοίχων, βράχων ἢ ἄλλων ριζῶν. Ἐντεῦθεν ἡ δυσμορφία ἐν τῷ διασχηματισμῷ τῶν ριζῶν καὶ οἱ πολυαριθμοὶ ἐλιγμοὶ ἐν ταῖς διακλαδώσεσιν αὐτῶν.

Ἀντικείμενον θαυμασμοῦ ὑπῆρξε πάντοτε ὁ τρόπος καθ' ὃν αἱ ρίζαι ὑπερνωκῶσιν ὅλα ταῦτα τὰ ἐμπόδια. Τίς δὲν εἶδε ρίζας δένδρων ἢ θάμνων, αἰνινες κωλυόμεναι καὶ παρενοχλούμεναι κατὰ τὴν πορείαν αὐτῶν ἀναπτύσσουσι ἀξιοθαύμαστον μηχανικὴν δύναμιν, δι' ἧς ὑποσκάπτουσι τοίχους ἢ διαρρηγνύουσι βράχους, ἄλλοτε δὲ συνέρχονται εἰς σπείρας ἢ ἐκτείνουσι τοὺς κλάδους των εἰς μέγα μῆκος ἀκολουθοῦσαι τὰ εὐεργετικὰ ὕδατα ρυακός τινος ἢ ποταμίου! Ποσάκις δὲν παρετήρησαν μετὰ θαυμασμοῦ τὰς ρίζας νὰ συμμορφῶνται πρὸς τὰς διαφορὰς καταστάσεις καὶ ιδιότητας τοῦ ἐ-

(1) Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου ἀριθμοῦ.

δάφους εἰς ὀμαλὸν καὶ πρόσφορον ἔδαφος διαιρούσιν ἐπ' ἄπειρον τὴν κόμην αὐτῶν, ἄλλοτε ἀφίνουσαι τὸ ἄγονον ἔδαφος ζητοῦσι μακρὰν κατάλληλον καὶ πρόσφορον γῆν, καὶ μεταβάλλουσι τὸ σχῆμα κατὰ τὴν μείζονα ἢ μικρότεραν σκληρότητα τῆς γῆς, καθ' ὅσον εἶναι αὕτη ὑγρὰ ἢ ξηρὰ συμπαγῆς ἢ ἑλαφρὰ πετρώδης ἢ ἀμμόεσσα.

Ὁ Duhamel, βοτανικὸς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, διηγεῖται ὅτι θέλων νὰ προφυλάξῃ εὐφορὸν ἄγρον ἀπὸ τῶν ριζῶν δενδροστοιχίας Πτελεῶν αἰ-



Εἰκὼν δ'.

τινες ἐξήντλουν αὐτὸν, τάφρον ὤρυξε μεταξύ τοῦ ἀγροῦ καὶ τῆς δενδροστοιχίας ὅπως διακόψῃ τὴν διάβασιν τῶν ριζῶν. Ἄλλ' εἶδε μετ' ἐκπλήξεως ὅτι αἱ μὴ ἀποκοπεῖσαι ἐν τῇ ἐργασίᾳ ταύτῃ ρίζαι

κατελθοῦσαι ἐντὸς τῶν πλευρῶν τῆς τάφρου ὅπως ἀποφύγῃσι τὸ φῶς, διήλθον ὑπ' αὐτὴν ὅπως ἐπεκταθῶσιν ἐκ νέου εἰς τὸν ἄγρον. Ἐκ τοιοῦτου εἶδους θαύματος ὀρμώμενος, φαίνεται, καὶ ὁ Ἑλβετὸς φυσιολόγος Bonnet ἔλεγεν εὐφρῶς ὅτι δισκόλως ἐνίοτε δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν τὴν γαλῆν ἀπὸ μιᾶς ροδωνιάς.

Ἐπεται συνέχεια.

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ.

Τὸ ὄνομα εὐρωπαϊκῶ τινος κράτους σύγκειται ἐξ 8 γραμμάτων, ὧν ἕκαστον εἶναι ἀρχικὸν τῶν ἐξῆς:

1. Τοῦ ὀνόματος μιᾶς πόλεως τῆς Ἑλβετίας.
2. Ἐνὸς πορθμοῦ τῆς Τουρκίας.
3. Ποταμοῦ τῆς Γερμανίας.
4. Πόλεως ἐμπορικῆς τῆς Ἀγγλίας.
5. Ὑψηλῶν ὄρεων τῆς Εὐρώπης.
6. Ποταμοῦ τῆς Ἀφρικῆς.
7. Ἀρχαίου ὀνόματος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.
8. Κράτους ναυτικοῦ τῆς Εὐρώπης.

Ὁ πρῶτος λύτης λαμβάνει δωρεὰν τὰ φύλλα τῆς «Ἐφημερίδος τῶν παιδῶν» ἐπὶ ἕν ἔτος, δι' ὃ δύναται νὰ ἀπευθυνθῇ εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Πανωρίου καὶ Ἀλιμπέρτου ἐν Γαλατᾷ, ἔνθα καὶ ὀφείλει νὰ παρουσιάσῃ τὴν λύσιν. Τῶν λοιπῶν δημοσιεύονται τὰ ὀνόματα ἐν τῇ «Ἡοῦ».

Λύσις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ αἰνίγματος.

ΠΥΡ.

ΛΥΤΑΙ. — I. Βαλαβάνης ἐν Φαναρίῳ. Πάτροκλος Γεωργιάδης ἐν Μεσαχώρῳ. Δ. Θεοδωρίδης ἐν Φαναρίῳ. Ἄντ. Κ. Δημητριάδης ἐν Μεσαχώρῳ.

Λύσις τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ κ λ ε ι δ ὸ ς.

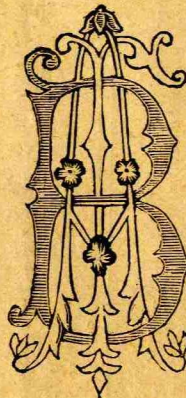
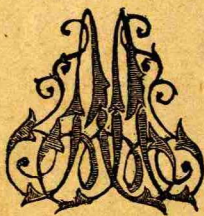
Λονδῖνον

Δουβλῖνον

Τουρῖνον

Μιλᾶνον

ΛΥΤΑΙ. — Ἰωάννης Ἄντ. Γεωργιάδης ἐν Μεσαχώρῳ. I. X. Βαφειδῆς ἐν Γαλατᾷ.



Θέλομεν καταχωρίζει πάντοτε ἐν τῇ «Ἡοῦ» χάριν τῶν οἰκογενειῶν μονογράμματα καὶ διάφορα ἄλλα σχέδια κεντήματος, ἔργα τῆς γλυφίδος τοῦ ἐπιτηδείου σφραγισμοῦ κυρίου Στεφάνου Ζάκα, ὅστις προτίθεται νὰ ἐκδώσῃ πλουσίαν συλλογὴν σχεδίων.